

Леся Романчук

СОФІЯ

Роман у дев'яти книгах

СОФІЯ

Не залишай... — книга перша

Не залишай мене... — книга друга

Не залишай мене одну... — книга третя

Не залишай мене одну надовго... — книга четверта

Не залишай мене, надіє... — книга п'ята

Не залишай мене, любове... — книга шоста

Не залишай мене, віро... — книга сьома

Не залишай мене, мудросте... — книга восьма

! Місто карликів — книга дев'ята

ЛЕСЯ РОМАНЧУК

СОФІЯ

НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, НАДІЄ...

Книга 5

НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, ЛЮБОВЕ...

Книга 6



ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

В авторській редакції

Роман “Не залишай...” Лесі Романчук
уже набув всеукраїнського резонансу.
Нове, доповнене видання роману “Софія” —
це дев’ять книг про кохання і зраду,
про віру і надію у житті головної героїні —
лікаря-акушера Софії Синицької (Зорич), —
які зачарують вас напруженим сюжетом
і гострою інтригою.
Жінка у Світі і Світ у Жінці —
це основні теми, з яких виплетене
вишукане мереживо сюжету роману “Софія”.
Для широкого кола читачів.

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути використана чи відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, НАДІЄ ...

Книга 5

Пролог



І кому спало на гадку назвати це синє-синє, прозоре, тепле, немов молоко, чисте, мов ранкова роса, море Червоним? Анітрохи не скидалося воно ні на кров, ні на вино, ані на жодну іншу рідину кольору, узятого не до ночі будь згаданим режимом за прапор! Може, десь там, далі, ближче до Індійського океану оті водорості, що, згідно з відомостями зі шкільної програми, зафарбували воду у червоне, й давалися знаки, але не тут, не у цьому маленькому раю для туристів, сповненому рафінованої східної екзотики. Софію геть не здивувало б, якби господарі цієї білосніжної оази, дивовижного куточка, в якому поєднувалася простота житла бедуїнів у пустелі, розкіш палаців арабських шейхів та довершена зручність цілком європейського, ба ні, скоріш американського сервісу веліли прислузі, якої тут було як комах, щоранку проціджувати морську воду, додавати у неї синьку для краси та пахощі для задоволення туристів. І ще — солі! Ця синя вода Червоного моря мала таку концентрацію хлористого натрію, що хоч огірки соли!

Напевно, Софія посміхнулася власним думкам, бо над головою пролунало:

— Тобі щось потрібно, люба? Може, соку? Будь обережна, це африканське сонце навіть восени підступне.

І до обслуги:

— My wife is very sensitive to the sunshine. Mind the tent, please!*

Смагливий хлопчина у шортах і білій сорочці, добре хоч без метелика у таку спеку, зграбно рухаючись, миттю розмістив величезного парасоля так, щоб Софія опинилася в тіні.

Не розплющуючи очей, ліниво потягнулася на білому пластмасовому лежку, вкритому пухнастим простирадлом зі східним орнаментом, підставляючи теплому вітрові, що гуляв десь отам, аравійськими пустелями, і приніс їхній гарячий подих сюди, у цей кондиціонований рай, повернула до сонця вже трохи засмагле, виглянцуване, без жодної зайвої волосинки, сім разів вимите, напахчене і змащене, щойно з косметичного салону і пестошів східного хамаму, тіло.

— Щодо “my wife” ти, любий, дещо поквапився...

— Хіба? Максиме, принеси пані соку!

— Я не просила соку! — скривила вуста Софія, — краще холодного чаю.

— Гаразд. Максиме, холодного чаю.

Цей напій, приготований з якихось східних трав, зовсім не нагадував наш звичний чай, але чудово втамовував спрагу.

Охоронець, що за іронією долі теж називався Максимом, як і колишній Софіїн чоловік, кремезний здоровань років тридцяти, з рамою плечей, яка залишала на три корпуси позаду Ван Дама, а за сумісництвом Софіїна нянька, і поведився, як належить нянці — зі спокійною байдужою ніжністю — без жодних запитань і заперечень приніс високу склянку, поставив на столик і мовчки чекав, які ще вибади спадуть на гадку господарям. Водночас не забував насолоджуватись блакитним морським повітрям і підсмажувати плечі кольору молочного шоколаду на оксамитовому промінні південного сонця.

* — Моя дружина дуже чутлива до сонячного проміння. Будьте уважні щодо тенту.

— Тебе помити, маленька?

— Оце вже ні! Знаю я твоє миття і знаю, чим воно закінчиться! Спершу — вмивання, потім — кохання, потім ти ще годину просидиш у ванні, потім заснеш — і по Єгипті! Я вже якось сама.

Софія вмивалась, як солдат, швидко і не залишаючи після себе слідів. Борисові це не просто подобалося — приводило до стану тихого захоплення. До того ж процес фарбування відбувався у максимально можливому темпі й мінімальній кількості.

— Ти не жінка — янгол!

Ще б пак — така економія на косметиці! Есті Лаудер, Діор і покійниця Коко собі всі лікті погризли від злості, що з такої глибокої кишені їм дістаються такі копійки! Софія з принципу не вживала пудри, ні компактної, ні рідкої, ні тонального крему. Чого псувати собі колір обличчя? Трохи туші, трохи помади — й увесь макіяж.

— Не журися ними, лялю, Діори та Л'Ореалі від мене вже своє отримали, надовго стане.

Борис міг би довго наводити приклади, коли його дорога Альбіна замовляла просто з фірми, з Парижа, якийсь особливий крем, що, з реклами судячи, мав би повернути їй молодість, і коли наступного дня очікування не справджувалися, баночка ціною в “Жигулі” летіла до смітника, наче обгортка від цукерки. А малювидло! А парфуми! На це витрачався маесток!

Софія цінувала Борисову мудрість — він ніколи не порівнював, принаймні вголос, її зі своєю дружиною, навіть коли порівняння, без сумніву, було на користь Софії. Так, ніби усе життя залишався старим парубком, а коли й згадував про минуле, то тільки щось пов'язане із Софією — Ленінград, її дзвінки до Києва. Мудрий, мудрий, мудрий чоловік!

Життя в готелі було наче прелюдією, спробою життя подружнього. А життя складається з дрібниць, зовсім непомітних, поки зустрічі відбуваються на нейтральній території, і дуже дошкульно-відчутних, коли всі процеси ідуть в одній кімнаті і без участі покоївки. Попри рейвах, влаштовуваний щоранку у ванній, в іншому Борис був чоловіком, на відміну від багатьох

інших, акуратним — не жбурляв абикуди свої брудні шкарпетки. Софія навіть сумнівалась, чи бували вони будь-коли брудними. Мабуть, мама в дитинстві прищепила йому навички нормального сімейного співіснування, до речі, дуже прості: жити так, щоб не створювати проблем іншим.

В дорозі, правда, не завжди вдавалося уникнути організаційних непорозумінь, принаймні у перші дні. Борис принципово не одягав, навіть на відпочинку, тенісок — тільки сорочки, тонкі, легенькі, дорогі, але їх потрібно було прати і прасувати. Коли Борис спробував викирестати платні послуги і для цього, Софія спротивилася знову ж у різкий спосіб:

— Борисе, запам'ятай, поки ти зі мною, сорочки прасуватиму тільки я!

— Навіщо ж, маленька? Це залюбки зробить прислуга, і коштує недорого...

— Нізащо! Інша жінка, хай навіть найнята, не торкатиметься твоїх сорочок, чув? — і вже іншим тоном, який плавив бронзове серце Боса на масло: — Це такі жіночі забобони, Бориску. А раптом вона тобі чимось зашкодить? Подумає щось погане чи позаздрить? Ти знаєш, як це небезпечно? Тільки рукам коханої і закоханої жінки можна довіряти такі інтимні речі!

Борис був вельми подивований — що ж такого інтимного бачить у прасуванні сорочок Софія, але коли вперше прийняв з її рук ідеально попросовану, ще теплу сорочку, одягнув її на голе тіло, бо жодних майок на собі не терпів, а Софія підсвідомо не терпіла чоловіків, які їх носять, коли її пальчики застєбнули гудзики, коли голівка лягла на груди — отоді він зрозумів цей таємничий ритуал, цей жіночий оберіг, це огортання коханого своїм теплим духом, цей захист від усього стороннього, недоброго, цей щит, який не проб'ють стріли чужого Амура. Зворушення, ніжність, радісний щем залишалися з ним на весь день. Відчуття не просто чистоти — чистої любові — ось що таке сорочка, випрана коханою жінкою. Солодко. І прикро, що так усе пізно.

— Мала, а що це ти на себе начепила? — навмисно грубо,

Сказала і затнулася. Яке вона тепер має право робити йому зауваження? Немає Бориса — і вона тепер теж Максимові не Софія Андріївна, а так, трохи більше, як ніхто. Але Максим, мабуть, пам'ятав старе добро. Скрипнуло ліжко. Сів. Відчула запах м'ятного “Орбіту”, який постійно м'яв щелепами Борисів охоронець. Голосом, яким розмовляють з важкохворими дітьми він промовив, десь зовсім близько біля її обличчя:

— Софіє Андріївно, я заберу вас звідси. Зараз. Сьогодні. Відвезу до Києва, влаштую в клініку. Оплачу лікування. Ви не можете залишатися в цьому... в цьому...

— Я нікуди не поїду з тобою, Максиме. По-перше, мені не можна рухатися, мушу лежати. По-друге, який ти тепер маєш до мене стосунок? По-третє...

— По-третє, ви зневажаєте мене, так?

— Ні. Ненавиджу.

Максим чомусь ніби навіть зрадів:

— Чому? Чому, Софіє Андріївно?

— Вчора я сказала тобі жорстокі слова. Пробач. Я не повинна була. Живи... Ти не вберіг його. І цього я не пробачу. Нехай, ніхто не має права вимагати від людини самопожертви. Але принаймні повідомити міг... Мабуть, якби ти зателефонував, розповів сам про те, що сталося, мені було б легше... І цього всього, — вона обвела рукою свій темний світ, — не трапилося б. Знаєш, почути про смерть близької людини у передачі новин — це занадто...

— Я не думав, що так... Ці тевешники налетіли зі своїми камерами...

Дивно, але голос Максима був спокійним, діловим і зовсім не свідчив про страждання, викликані втратою Боса, начальника, навіть до певної міри друга. В усякому разі, Борис часто називав Максима другом. Помилявся. Голос був таким, як завжди.

— Я розумію, — провадала далі Софія, — що я тепер для тебе ніхто. Але це не по-людськи. Міг би бодай про похорон повідомити.

— Софіє Андріївно, та я замотався із цими ментами, лікарями, моргами. Поховали аж через тиждень, поки те, поки се... Не було часу...

— Максиме, ми з тобою говоримо про різні речі, — спокійно, аж до власного подиву спокійно, провадила Софія, — і на різних мовах. Я тобі кажу про втрату людини, яку любила, а ти — про ментів і морги. Я думала, ти також любив його. Чи звичайні людські почуття у вашому світі не існують?

Вона відчула Максимову руку на своїй долоні. Голос знову зрадив охоронцеві. Може, обличчям Максим і виказував належну випадковій печаль, але його виразу Софія все одно не бачила, нехай тримає свою лицемірну маску скорботи для обдурювання інших, зате вона відчувала абсолютно помітну в голосі радість:

— Софіє Андріївно, ви любили його? Правда?

— Яке це тепер має значення? Його немає — і частина мого життя зруйнована. Я навіть не думала, що така велика. А ти живеш, наче нічого й не трапилося. Спокійний, веселий. Я не бачу, але відчуваю це. Нового господаря вже знайшов?

Максим стиснув її руку.

— Софіє Андріївно, не треба так. Я мушу вам сказати одну річ... Одну дуже важливу річ. Я не можу, не маю права, але хто ж знав, що все так повернеться... Тільки спокійно.

Максим нахилився до самого її вуха і тихо прошепотів...

Кінець шостої книги

ЗМІСТ КНИГИ 5

Пролог	5
Розділ I	8
Розділ II	13
Розділ III	29
Розділ IV	40
Розділ V	50
Розділ VI	63
Розділ VII	71
Розділ VIII	80
Розділ IX	93
Розділ X	98
Розділ XI	113
Розділ XII	123
Розділ XIII	126
Розділ XIV	145
Розділ XV	158
Розділ XVI	172
Розділ XVII	183
Розділ XVIII	199
Розділ XIX	211
Розділ XX	223
Розділ XXI	237
Розділ XXII	260
Розділ XXIII	276
Розділ XXIV	290

ЗМІСТ КНИГИ 6

Розділ I	306
Розділ II	322
Розділ III	334
Розділ IV	361
Розділ V	371
Розділ VI	379
Розділ VII	393
Розділ VIII	404
Розділ IX	419
Розділ X	436
Розділ XI	445
Розділ XII	459
Розділ XIII	473
Розділ XIV	488
Розділ XV	501
Розділ XVI	514
Розділ XVII	525
Розділ XVIII	538
Розділ XIX	561
Розділ XX	569
Розділ XXI	583
Розділ XIX	595



Літературно-художнє видання

Романчук Леся

СОФІЯ

Книга п'ята та шоста

Головний редактор *Б.Є. Будний*

Ілюстрації *Г.В. Осадко*

Обкладинка *Р.Р. Крамар*

Комп'ютерна верстка *Т.М. Золосдової*

Підписано до друку 08.02.2008. Формат 84x108/32 . Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк.. Умовн. фарбо-відб. .

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р .

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com

ББК 84(4Укр)6
Р69

Романчук Леся

Р69 Софія. Не залишай мене, надіє... (Книга 5). Не залишай мене любове... (Книга 6). — Тернопіль: Богдан, 2008. — 616с.

ISBN 978-966-10-0223-3

Роман “Не залишай...” Лесі Романчук уже набув всеукраїнського резонансу. Нове, доповнене видання роману “Софія” — це дев'ять книг про кохання і зраду, про віру і надію у житті головної героїні — лікаря-акушера Софії Синицької (Зорич), — які зачарують вас напруженим сюжетом і гострою інтригою. Жінка у Світі і Світ у Жінці — це основні теми, з яких виплетене вишукане мереживо сюжету роману “Софія”.

Для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)6